

1213 – 13. desember

Bare se til at dere lever et liv som er Kristi evangelium verdig. Fil 1: 27.

La oss samle liksom i ett bilde alt det herlige som er gitt oss i evangeliet. Da ser du hvor høyt og hellig vårt kall egentlig er.

Vi er Guds barn og arvinger til den evige herligheten. Vi er Kristi brødre og medarvinger, de helliges medborgere og hører til Guds husfolk, et kongelig presteskap, Den Hellige Ånds levende tempel. Ja, vi er hellige alt her på jord.

Og alt dette er hvert eneste skrøpelige menneske som lever i troen, forenet med sin Frelser. Og uansett hvor usannsynlig det ser ut for oss, er det likevel sant, fordi Gud selv har sagt og gjort det.

Og det hviler på så fast grunn, at alle stormer av synd og anfektelse som farer over oss ikke kan rikke det, så lenge vi blir i Kristus og ved troen står under hans beskyttelse. Fordi Herren selv altså har sagt og gjort det.

Nå har vi kastet et lite blikk på vårt høye kall i Kristus. Da ser vi også Alvoret og betydningen av den formaningen apostelen legger inn over oss her; at vi skal leve et liv som er Kristi evangelium verdig. Ser en så livet sitt i lys av dette ordet, kan en fortviles i forskrekkelse over måten en lever på, selv om det kanskje er langt bedre enn de fleste.

Det er ikke like godt om det samme livet leves av en kristen som av et verdens menneske. På samme måte som det ikke går an for en konges sønn å oppføre seg på samme måte som gatebarn, så passer det seg heller ikke for Guds barn å leve på samme måte som verdens barn. Gud hjelpe oss å tenke nøyere over – og huske – dette!

Tenk hvis du er så lykkelig at du er blitt utvalgt av verden og er en Jesu venn og disippel. Du ser hvordan verden bare lever i ondskap. At de er åndelig døde og forblindet av den ånden som er virksom i vantroens barn. Blant disse levde vi også alle før i vårt kjøds begjær, men er nå fridd ut av mørkets makt og satt over i Guds elskede Sønns rike og har fått del i de helliges arv i lyset.

Nå fryder du deg i Guds vennskap og samfunn. Du lever under en evig nåde, ja, en evig rettferdighet skjuler alle dine fall og mangler. Du har Den Hellige Ånd i hjertet, og en sikker visshet om din arv i den himmelske herligheten.

Burde ikke da hele ditt liv være helliget Herren? Så du aldri mer ser på deg selv som din egen. Men som kalt til alltid å leve for din Herre, og leve annerledes enn andre mennesker. Ja, hele livet ditt skulle være en stadig vandring i Ånden. Så du på den måten kunne ære Guds og din Frelses lære på alle områder.

Det er sant at Adams fall har så stor makt i hele vår natur. Og det gjør at du nok alltid vil få mye nød over alle dine fall og mangler, og bare må sukke som Paulus: «Det gode som jeg vil, det gjør jeg ikke. Men det onde jeg ikke vil, det gjør jeg». Likevel vil du alltid måtte leve i helliggjørelsens ånd og gi akt på ditt kall som Jesu venn og disippel, for å leve et liv som er Kristi evangelium verdig.

Vår store lærer, Luther, skriver: «Med dette vil apostelen si: Nå har dere fått Guds ord og nåde, og er blitt så frelst og lykkelige mennesker at dere i Kristus har alt dere trenger. Kom i hu dette, og tenk da på at dere er kalt til noe helt annet og større enn andre mennesker! Lev så livet slik at alle kan se at dere har noe stort som mål, ja, har alt fått det. Så dere med selve livet også kan ære og opphøye den Herren som har gitt dere en slik skatt.

Og pass på at dere ikke gir noen grunn til å spotte denne skatten og forakte hans ord. Men at dere med dette tvert imot innbyr og oppmuntrer alle, så de av deres liv og gode gjerninger fristes til selv å tro på Kristus og prise ham.

Her må vi huske at gjennom hver synd som Guds folk gjør, pådrar vi oss ikke bare Guds vrede over vår ulydighet. For det som gjør synden ennå større, er at også Guds ord og navn dermed blir forkastet, og blir til anstøt for andre. Paulus sier: «På grunn av dere blir Guds navn spottet blant hedningene.»» Så langt Luther.

Derfor må en kristen leve slik at han ikke skader Guds og Kristi navn og ære. Så ikke Guds navn forkastes og får skylden for at han gjør det som er galt. Og derfor må alle kristne ta seg i vare, så de ikke med livet sitt blir til forargelse. Guds navn og ære må være så dyrebart for oss at vi ikke kan tenke oss å føre noen slags vanære over det. Ja, så dyrebart at vi heller lar all egen ære og gods fare, enn at det skulle skje.

Her må vi nå, hver og en, ransake våre liv, og se hvor opptatt vi er av ikke å forårsake noen negativ holdning til evangeliet. Stemmer gjerningene våre og livet vårt med det Gud har talt til oss i sine bud? Blir det til ære for hans herlige navn og evangeliet? Ja, her må hver og en som leser dette stoppe opp og prøve seg selv.

Kristne lekmenn og prester må aldri glemme at alle mennesker vokter på hvert steg de tar. Hva verdens barn gjør, betyr lite, og kan ikke skade Herrens ære. For de står ikke i noe nært samfunn med ham, men handler bare ut fra sitt eget behov.

Det derimot kristne gjør, blir alltid skrevet på evangeliets regning. Måtte vi da også alltid passe på så vi ikke må skade Herrens ære, men isteden lever et liv som det sømmer seg for en kristens høye kall!